

Csiki László

A homokvár kísértete, avagy a Madách-maradék

Most az északi szélre figyelj csak, kitarja szárnyát,
 Csesztve felől kel útra, együtt a téli sötéttel,
 megtalál szobádban egy könyvre hajolva a város
 hűlő falai közt, elijeszt és visszacsábít lidércként,
 idő illata tollán, hideg úti por selyem-szaga,
 a fagy kékes fényével megvilágítja szemed,
 remeg a tárgyak árnyékokkal kettőzött rengetege,
 kitágul, messze-dereng cellád, foszlik a téglá,
 elomlik, szétterül a szíken, hold-színre válik minden,
 határát veszti, bizonyosságát, sivatagokba belesimul,
 elcsitulnak a hegyek, a romok, síkra vetülnek,
 mint mikor feltársz egy óriási könyvet s betűi összefolynak előtted,
 az létezik már csak, amit képzelünk, vélni vélünk
 egy messzi sugallat szerint, mikéntha
 mások álmát látnánk és benne magunkat,
 fejünket emelve a vágyott, az emberi lényeggel felérő magasságba,
 ritka levegője fullasztva bődít, holt tökélyünk előérzete elemészt,
 kapaszkodunk mégis a tündöklő, a szótlán gyönyörig,
 amelyet ocsúdóban mindannyiszor megtagadunk,
 csak emléke szoktat egy másik lény kezéhez, képzete kísért
 és kínál sose-hallott szavakat idegen szájból,
 kettőzi kicsiségünk, amíg a dac s a félelem
 nagygyá lenni nem kényszerít megint valaki mással,
 s boldogan hullni vele újra meg újra a lapályra, a védő,
 elrejtő homokszemek közé, elkeveredni ott a melegben,
 várva az isteni kézre, hogy várakat épít belőlünk,
 hegyeket állít, újrateremti az elveszített földi alakzatokat,
 egyetlen szál gyertya világít rájuk a távoli észak felől,
 egy falusi ház ablakából, ahol sötét szél
 zörgeti a kéziratos könyv lapjait, s egy kicsi ember
 bámulja saját, betűket író, didergő kezét.